

вършенъ чловѣкъ“, защото каквато дума му да-
дѣте само да бѣде съставена отъ познати нему
букви, или звукове то ще я прочете, дѣто ще
са рече дѣтето знае да чете.

И тѣй искаме ли да направиме за дѣтето по
лесно ученіето, то нека му наричаме буквитѣ тѣй
както са говорѣтъ, произнасятъ чуватъ и зву-
чатъ въ думитѣ. Напр. буквата *м* нѣй не трѣба
да я произнасями *ме*, защото тогива ще са чу-
ятъ два звука (*мѣ-е*); тогава когато въ тѣзи
буква са чува само единъ звукъ, или половинъ
звукъ, *напълненъ звукъ—мѣ*; дѣто ще са рече, че
м трябва да произнасяме *мммм* (като че сме и-
скали да кажиме, *ме*, но между първата и вто-
рата буква сме са спрели, и втората съвсѣмъ не
сме произнесли); *с* трѣба да произнасяме не *се*
по *ссссс*; *х*, като *ххххх*; *ф* като *ффффф*; *же*
като *жѣжѣ*, или *жѣжѣжѣжѣ*. и пр. и пр. и проч.

Законътъ на природата е такъвъ, щото сѣко
дѣло да ся захваща отъ най лесното и постепенно
да са приближава до по трудното додѣ са стигне
до най трудното. Напр. на чиракътъ му давѣтъ
най напрѣдъ да избада, подиръ да шіе, че най
подиръ да крои. Тѣй сѣщо и ученіето не трябва
да отстъпва отъ този законъ на природата и то
тряба да са захваща отъ най лесното и по сте-
пенно да са приближава къмъ най трудното. По
този законъ вървѣтъ и най добритѣ педагоги. У-
чительтъ, като са основава на този законъ, пре-
ди да захване собствено ученіето, длѣженъ е да
направи вступителенъ урокъ, който ще му даде